

TOESPRAAK VAN HUGO COVELIERS OP DE STARTMEETING VAN VLOTT
--

Ongetwijfeld is Willem van Oranje één van de grootste politieke leiders die de Nederlanden ooit gekend heeft.

Hij organiseerde het verzet tegen het bijzonder machtige Spaanse Rijk met aan het hoofd een absolute vorst Filips.

Een ander groot politicus, wijlen Gaston Eyskens schrijft hierover: *"zo de prins onder velen die wellicht mogelijk waren, de leider en het symbool werd van het Nederlandse verzet, was dit voorzeker te danken aan z'n politieke visie, de schrandtheid van z'n geest, zijn vermogen om tegenstellingen nader tot elkaar te brengen of te overbruggen, ook aan zijn zelfbeheersing en voorzichtigheid, die hem de bijnaam "de Zwijger" bezorgde. Hij bezat in hoge mate de kunde van iets te maken wat er van te maken was, door het gepaste ogenblik af te wachten, en ook soms intussen te aanvaarden wat, in bepaalde politieke omstandigheden, het enige haalbare was, maar dan toch niettemin steeds te blijven streven naar hetgeen hij zich als ideaal had gesteld. Bij het oplopen van ontgoochelingen had hij de kracht vol te houden, en daarom worden aan hem de woorden toegeschreven, die naar de historici beweren, eigenlijk niet van hem zijn, maar wel de juiste verklaring van zijn geestesgesteldheid : "point n'est besoin d'espérer pour entreprendre, ni de réussir pour persévérer" (Willem de Zwijger, Rob Van Roosbroeck, Mercatorfonds Antwerpen, 1974, pag. 464)*

Het is vanuit deze optiek, nl. het belang om iets te ondernemen, ook tegen alle machtigen in, dat ik samen met U deze nieuwe politieke beweging wil opstarten en vorm geven.

De nood aan een nieuwe politieke beweging is gegroeid uit het ontgoochelend resultaat dat de regeringsdeelname meebracht.

Immers 13 jaar geleden stond in een beginselverklaring van een toenmalige nieuwe politieke partij : *"Op de vooravond van de 21^{ste} eeuw zijn de maatschappelijke tegenstellingen van een totaal andere natuur dan deze waarop onze politieke partijen in het verleden stoelden. De kloof tussen politiek en burger, de onmacht van de burgers, hun gevoel dat ze volledig buitenspel worden gezet en nauwelijks nog greep hebben op hun verkozenen, op de samenstelling van regeringen van andere beleidsniveaus, evenals als op het beleid zelf, vormt het probleem vandaag te vaak werden verkiezingsbeloftes verbroken waardoor burgers hun vertrouwen in de traditionele partijen hebben verloren. Daarin wortelt de diepe malaise, waardoor vele burgers zich afkeren van onze democratie, ontgoocheld als ze zijn over de politieke partijen die niet bij machte blijken het roer om te gooien, partijen die de gevangenen zijn van hun standen, drukkings- en belangengroepen Dit heeft geleid tot extremisme en anti-politiek."*

(Beginselverklaring VLD 1992).

Dertien jaar later heeft de meerderheid van de burgers het gevoel het slachtoffer te zijn van het feit dat hij of zij niet tot een minderheid behoort. Minderheden kunnen immers steeds zeggen dat zij gediscrimineerd worden. De macht behoort eens te meer aan besloten occulte groepen die door hun netwerkvorming, hun reclamestrategieën en hun politiek van beloftes van onze democratische samenleving een apathische, verstarde en verzuurde leefomgeving hebben gemaakt. De individuele vrijheid

werd nooit eerder zo sterk aan banden gelegd dan de laatste vijf jaar. De meerderheid van de burgers mag haar mening niet meer verkondigen, zij ondergaat de dictatuur van de onverdraagzame minderheden.

Het belangrijkste mensenrecht nl. de individuele vrijheid is minder en minder beschikbaar in onze hedendaagse westerse maatschappij. In plaats van de Staat te ontvetten wordt de bevoogding en betutteling alsmaar groter, de belastingsdruk is zo hoog dat iedere Vlaming pas na de grote vakantie voor zichzelf kan beginnen werken.

De Vlaamse burger wordt rechtstreeks in zijn persoonlijke vrijheid getroffen door een aantal ergerlijke maatregelen, de regelneverij, de super bekeuringen, de beperking van de vrije meningsuiting, de diarree aan nieuwe wetten en voorschriften, de sluipende onteigening van onroerende goederen, de bijzonder zware taksen die door gemeenten en andere overheden worden gelegd op leegstand van woningen. In plaats van wetten af te schaffen worden er steeds maar bijgemaakt.

De individuele vrijheid, voor een liberaal het allerhoogste goed, gekaderd in de verantwoordelijkheid voor de vrijheid van anderen, wordt steeds verder afgebouwd. Vrijheid betekent immers vrij te zijn te komen en te gaan en te staan waar men wil zonder angst voor overvallen, m.a.w. het recht op veiligheid !

Vrijheid betekent zijn mening te kunnen uiten welke deze mening ook moge wezen zonder angst voor een gedachtepolitie, een strafrechtelijke veroordeling of een wraakactie van een of andere al dan niet religieus geïnspireerde groep.

Vrijheid betekent vrij over zijn eigen lot te kunnen beschikken zonder angst voor diefstal of onrechtvaardige onteigening of allerlei beperkende maatregelen vanwege de overheid.

Ik weet wel dat linkse collectivisten, die niet zeer talrijk aanwezig zijn in onze maatschappij maar wel bijzonder belangrijke posten bezetten, vooral wanneer het over communicatie en media gaat, stellen dat de vrijheidsidee leidt tot een egoïstische maatschappij waar enkel het recht van de sterkste zou gelden. Niets is uiteraard minder waar. Vrijheid veronderstelt immers verantwoordelijkheid, zoals rechten ook plichten impliceren, deze verantwoordelijkheid leidt tot een vermogen tot zelfredzaamheid. Een evenwicht tussen maatschappelijk en individuele factoren is de enige mogelijkheid tot verwezenlijking van de ware vrijheid. De individuele mens wordt niet beperkt in zijn vrijheid door het gemeenschapsverband waarin hij leeft, dit is eerder een onmisbare voorwaarde om de vrijheid te verwezenlijken.

Vrijheid is dus niet hetzelfde als vrijblijvendheid. De normen en waarden moeten duidelijk bepaald worden, aangezien een liberale samenleving een groot belang hecht aan zelfregulerende processen. Dit werkt alleen als alle leden van de maatschappij op de basispunten eenzelfde verwachtingspatroon ten opzichte van elkaar hebben en dus aanvaarden dat er grenzen zijn aan de toelaatbaarheid van een bepaald gedrag.

De Vlaamse burger wordt echter niet alleen in zijn vrijheid belemmerd en beperkt door de overheid die hij kan verkiezen, nl. de Vlaamse Overheid, maar bovendien ondergaan die Vlaamse burgers nu reeds meer dan 175 jaar de dictaten van de Franstalige minderheid in dit land zonder dat om het even welke

Vlaming daar ook maar één Franstalige kan voor ter verantwoording roepen.

Om deze ondemocratische, een westerse maatschappij totaal onwaardige structuur te kunnen handhaven werd het zogenaamde cordon sanitaire uitgevonden.

Wat houdt dit begrip, dat overigens uit de veeartsenijkunde voortkomt (dit zegt iets over de uitvinders ervan) eigenlijk in : wat ook de uitslag van de verkiezingen moge zijn per definitie wordt een groot gedeelte van de Vlaamse kiezer uitgesloten. De kiezers van de grootste Vlaamse partij worden vernederd, beledigd en hen wordt duidelijk gemaakt dat hun stem minder waard is dan de stem van een buitenlander die vijf jaar in België verblijft, al dan niet legaal, vermits met deze stemmen, waarvan de socialisten hopen dat ze ze allemaal zullen winnen, wel degelijk rekening wordt gehouden.

Het cordon sanitaire is totaal onaanvaardbaar op democratisch vlak, maar ook inhoudelijk houdt het geen steek.

De linksen, die zoals U weet de wijsheid in pacht hebben, verkondigen immers dat zoniet het programma dan toch het gedrag van de leden van het Vlaams Belang iedere samenwerking onmogelijk zou maken. Ik vraag mij dan wel af hoe men de samenwerking kan motiveren met bvb. de Parti Socialiste, die bolstaat van de corruptie, wiens voorzitter ooit werd vermoord, en waarvan recent nog bleek dat verantwoordelijken contracten tekenden zonder ze te lezen ?

Het moet nu toch stilaan vrij duidelijk zijn dat de enige reden waarom dit cordon werd uitgevonden de platte laag-bij-de-grondse machtsgeilheid is. Zonder dit cordon zou immers de

zogenaamde linkerzijde reeds gedurende jaren niet meer deelnemen aan de macht in Vlaanderen, zonder dit cordon hadden de Franstalige socialisten hun ideeën niet kunnen doordrukken over de regularisatie van illegale vreemdelingen, de snelbelgwet, en last but not least het stemrecht voor vreemdelingen die de Belgische nationaliteit weigeren. Al deze materies werden goedgekeurd zonder een maatschappelijk draagvlak in Vlaanderen.

Zonder het cordon sanitaire zou het jeugdsanctierecht reeds lang ingevoerd zijn in Vlaanderen, zouden de belastingen reeds lang reëel verlaagd zijn in Vlaanderen en zou wellicht ook het gezin, in welke vorm dan ook, als kerninstelling van de democratie en als steunpilaar van de maatschappij enigszins beschermd worden.

Het cordon sanitaire is dus alleen maar efficiënt voor de politieke gezondheid van linkse minderheidsgroepen wiens deelname aan de macht enkel en alleen gegarandeerd wordt door dit ondemocratisch cordon.

Vrijheid betekent de afschaffing van alle betuttelende en vrijheidsbeperkende bepalingen die enkel en alleen opgelegd worden om een minderheid te behagen. Vrijheid betekent dat de Vlamingen zelf bepalen hoe ze willen leven, hoe ze gelukkig willen zijn en dit niet door de overheid laten bepalen.

Vrijheid betekent dat Vlaanderen teruggegeven wordt aan de Vlamingen.

De recente wijzigingen aan de kieswetgeving hebben meegebracht dat de bestaande partijen een grotere almacht beschikken en dat het bijzonder moeilijk wordt voor kleinere partijen de neus aan het venster te steken. Deze partijen worden geleid door 1 à 3

personen die onderling over de partijgrenzen heen via bepaalde netwerken met mekaar contacten hebben maar wiens besluitvorming binnen hun eigen politieke formatie autoritair en dictatoriaal is.

Onze nieuwe liberale beweging moet deze verstarring doorbreken, geen sprake van kleine partijcenakels waarin alles beslist wordt, maar duidelijke voorafgaande engagementen waarvan iedereen de naleving kan controleren. De burger moet betrokken worden bij het bestuur van het land en meerderheden mogen slechts gevormd worden wanneer vooraf duidelijk aan de kiezer is meegedeeld met welke partij men een nieuwe meerderheid wil vormen.

De nieuwe beweging moet Vlaams, Liberaal, Onafhankelijk, Tolerant en Transparant zijn.

Vlaams :

Nooit hebben de Vlamingen sinds de beruchte Egmontakkoorden zoveel vernederingen en provocaties moeten verdragen als de laatste vijf jaar tijdens de paarse regering. Als klap op de vuurpijl slagen de Franstaligen er ook nog in om hun visie op te dringen terwijl die regelrecht indruist tegen de Vlaamse overtuiging. Het stemrecht voor vreemdelingen die de Belgische nationaliteit weigeren te aanvaarden werd op een dictatoriale manier doorgevoerd door de Franstaligen met enkele collaboratie van de Vlaamse socialisten. Het jeugdsanctierecht noodzakelijk voor de opbouw van een meer veilig en dus vrije maatschappij worden geboycot door de Franstalige socialisten.

Moet ik nog verwijzen naar de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde, U weet wel de splitsing die "onverwijld" zou worden uitgevoerd ! De verdere belangrijke stappen naar het volledig zelfbeschikkingsrecht voor Vlaanderen moeten dan ook dringend gesteld worden. De financiële transfers dienen afgeschaft te worden, de basisbevoegdheid dient aan de regio's te worden toegekend en aan de federale overheid enkel een restbevoegdheid.

Het is evident dat de sociale zekerheid volledig dient gesplitst te worden en ook justitie en politie. Vlaanderen moet in staat gesteld worden om een aantal wetten terug te draaien zoals de nefaste snelbelgwet, het stemrecht voor vreemdelingen die de nationaliteit weigeren en andere vrijheidsbeperkende maatregelen.

Zoals echter steeds is het geld erg belangrijk, daarom moet de financieringsstroom van de overheid omgekeerd worden. De belastingen moeten niet langer geïnd worden door de federale Belgische overheid maar door de gewesten en de gemeenschappen. De federale overheid moet dan maar haar behoeften omschrijven in een begroting, die door de gewesten wordt aanvaard, en in functie van objectieve parameters wordt betaald. De staatsschuld dient gesplitst te worden en ieder gewest dient zijn deel hiervan te voldoen.

Vlaanderen moet in de 21e eeuw bestuurd worden door onafhankelijke vertegenwoordigers die door de Vlaming gekozen worden en niet door charlatans die dankzij de chantagepraktijken van hun Franstalige broeders en zusters de macht op ondemocratische manier grijpen.

Liberaal :

Het liberalisme heeft geleid tot de grootste successen in de wereld en in Europa, de Europese Unie is hiervan het beste voorbeeld. Wanneer liberale concepten echter worden uitgevoerd door socialisten dan dreigt er steeds een schipbreuk.

De afgelopen dertig jaar is de burger gewend geraakt aan een verregaande bemoeienis van de overheid. Burgers ruilden hun zelfstandigheid in voor een gemakzuchtige staatsafhankelijkheid, hierdoor komt de verantwoordelijkheid te liggen bij de anonieme bureaucratie in plaats van bij het individu zelf. De verwachtingen ten overstaan van de overheid worden steeds maar groter terwijl de prestaties van deze overheid en de resultaten van haar tussenkomsten door de individuele burger steeds maar geringer worden. De leefkwaliteit van de burger vermindert, de belastingdruk verhoogt, hierdoor ontstaat de zo vaak beschreven kloof tussen de politiek en de burger.

De taak van de overheid moet teruggeschroefd worden, ze moet beperkt blijven tot die opdrachten die essentieel zijn voor de organisatie van het leven in gemeenschap en de bescherming van de individuele vrijheid, al het overige dient door de overheid aan het privé-initiatief te worden overgelaten. Wij moeten met andere woorden terugkeren naar het klassieke principe van een vrije markt met zo weinig mogelijk overheidsingrijpen. Hoogstens kan als een aanvaardbare reden voor overheidsingrijpen beschouwd worden de investeringen in collectieve goederen zoals infrastructuur, scholing en fundamenteel onderzoek. Binnen het liberale ideaal spelen de persvrijheid en de vrijheid van mening

een vooraanstaande rol. Deze beide vormen van vrijheid zijn de waarborg voor een echte democratie, spijtig genoeg wordt deze vrijheid in dit land steeds verder afgebouwd. Het is betreurenswaardig dat de vrije meningsuiting waarvoor talloze mensen dagelijks hun leven geven omwille van kortzichtige electorale en persoonlijke motieven worden prijsgegeven. Kritiek, de reden, het recht op twijfelen zijn idealen die vooral op het einde van de 20e eeuw vakkundig de nek werden omgewrongen.

Sommige, gesubsidieerde, verenigingen vinden het zelfs noodzakelijk nu reeds klacht neer te leggen wanneer iemand zegt dat hij angst heeft voor een bepaalde religie. Dit is des te verontrustender wanneer de feiten bewijzen dat angst voor de fundamentalistische beleving van deze religie zeer zeker gerechtvaardigd is.

Wij moeten dus terugkeren naar de klassiek liberale opvatting van een zeer beperkte staat.

Onafhankelijk :

De politieke besluitvorming moet onafhankelijk gebeuren en los van allerlei drukkingsgroepen. Het volstaat niet dat verkozen politici een vermogensaangifte doen en een mandatenlijst deponeren, zij zouden ook ieder belang moeten bekendmaken dat zij hebben bij beslissingen die door hen worden genomen.

De scheiding der machten dient strikt te worden gerespecteerd. Wanneer politici tussenkomen in juridische geschillen dienen zij hiervoor gesanctioneerd te worden zelfs wanneer het gaat over de voorzitter van de Senaat.

Tolerant :

Tolerantie vloeit voort uit de eeuwenoude westerse cultuur die van bij zijn ontstaan multicultureel was, lang vooraleer de neofiete would-be intellectuelen dit begrip op een verkeerde inhoud zijn gaan toemeten.

Miljoenen migranten hebben dit land als het paradijs beschouwd door hier vrede, welvaart en veiligheid te komen zoeken, maar ook van deze, weliswaar ongenode, gasten verwachten wij wederkerigheid en het respect voor de samenlevingsvormen die wij wensen te behouden en waarvan wij de meerwaarde en de hoogstaande culturele inhoud erkennen.

Migranten moeten dus de samenlevingsvorm waarin zij zich komen vestigen en die zij blijkbaar verkozen hebben als maatschappijmodel boven het hunne aanvaarden.

Multiculturele samenleving wordt thans geassimileerd met de nivellering naar beneden toe waarbij zowat alles moet aanvaard worden op voorwaarde dat het maar van een minderheid komt.

Een multiculturele samenleving is slechts mogelijk wanneer alle samenstellende delen van deze samenleving multicultureel zijn en zich dus niet opsluiten in een monocultureel, vaak religieus geïnspireerd getto.

Tolerantie betekent dat de gasten in een land de waarden en normen van dit land aanvaarden, met andere woorden dat zij zich aanpassen aan het geheel van bepalingen die een gemeenschap vormgeven.

Niemand kan verplicht worden om in deze samenleving te blijven leven, integendeel voor wie de normen en de waarden van deze samenleving onaanvaardbaar zijn, moet geholpen worden om zo

snel mogelijk een andere gemeenschap te vinden die hem of haar beter past.

Tolerantie betekent ook geduld en bezorgdheid voor degene die in de maatschappij nog niet of niet meer meekunnen, voor ouderen, jongeren, zwakken, zieken en andersvaliden. Het betekent ook dat misbruik van deze bezorgdheid totaal onaanvaardbaar is en ten stelligste dient gestraft te worden.

De Vlaamse burger wenst over dit alles duidelijkheid, geen acties voor rechtbanken of hoven om de tegenstander te bekampen, maar een democratisch debat met woord en wederwoord zodat iedereen vrij en onafhankelijk zijn overtuiging kan vormen en steunen.

Transparantie :

De burger heeft de overtuiging dat met zijn mening geen rekening wordt gehouden, hij mag wel op geregelde tijdstippen naar de stembus trekken maar in feite verandert er weinig of niets. Immers na iedere verkiezing worden opnieuw coalities gesloten, vaak tussen groepen wiens programma's haaks op elkaar staan, maar het enige wat telt is het bekomen van de macht en dan blijkt alles voor vier jaar in orde.

Uitzichtloze compromissen en corruptieverwekkende situaties zijn hiervan het gevolg.

De politiek dient veel transparanter te worden, wie kandidaat is voor een bepaalde plaats en verkozen wordt moet deze plaats ook opnemen. Indien dit onverenigbaar is met andere mandaten dan moet hij of zij deze andere mandaten laten vallen.

Het nefast negeren van verkiezingsbeloften dient te worden verhinderd en zo mogelijk afgestraft. Politieke partijen moeten in hun verkiezingsprogramma duidelijk stellen met wie zij bij voorkeur een coalitie zullen aangaan na de verkiezingen. Alhoewel het uitsluiten van een bepaalde politieke partij moeilijk democratisch kan worden gelegitimeerd en zeer zeker niet past in een tolerantie maatschappijvisie toch kan in het kader van de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van handelen dit niet worden uitgesloten. In dat geval dient dit echter zeer duidelijk voor de verkiezingen te worden bekendgemaakt, de burger kan dan zelf uitmaken in hoeverre een politieke partij haar idealen hoger inschat dan haar machtsgeilheid.

Ook de interne democratische structuur van de politieke partijen moeten voorwaarden zijn om overheidssteun te bekomen. Het eerbiedigen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, ook in interne tuchtzaken, is een essentiële voorwaarde om als democratische partij te kunnen doorgaan. Wie tegen deze basisregels zondigt mag geen overheidsgelden ontvangen.

Mevrouwen, Mijne Heren,

Beste Vrienden,

De Vlaamse burger is ontstemd, boos, en ongerust. Hij is ontstemd over de vele plagerijen die door de overheid over hem worden uitgestort, over de hoge geldboetes, over de bossen flitspalen, over de te hoge belastingen en over de te grote invloed van occulte minderheden.

De Vlaamse burger is boos omdat zijn land ondemocratisch wordt bestuurd, omdat de Franstaligen hem opleggen wat hij moet doen en vooral wat hij moet laten.

De Vlaamse burger is ongerust over de voortschrijdende inperking van de vrijheid van meningsuiting, over de voortschrijdende invloed van vreemde culturen en religies, hij is ongerust over het lot van zijn kinderen en kleinkinderen.

Er is duidelijk nood aan een Vlaams liberaal politiek alternatief zonder extremisme maar wel met de nodige krachtvolle bereidheid om terug te keren naar de klassieke liberale theorie van een beperkte overheid en met een duidelijke standvastige Vlaamse overtuiging. Ook hier past opnieuw de spreek van Willem de Zwijger : "je maintiendrai, ik zal doorzetten".

Onze nieuwe beweging VLOTT wil aan de kiezer een onafhankelijk liberaal rechts tolerant alternatief bieden, wij willen de vertegenwoordiger zijn van de Vlaamse rechtse liberale kiezer die weigert deel te nemen aan een links beleid.

VLOTT wil ervoor zorgen dat Vlaanderen, waar 75 % van de burgers niet links stemmen, ook een niet-links bestuur zal hebben.

HUGO COVELIERS

23 november 2005